

PERFORMERS

MAGAZINE

MAGAZINE VOOR UITVOERENDE KUNSTENAARS | OKTOBER 2019 | NR. 3 | JAARGANG 19

CASSETTE-ARCHEOLOGIE
OP ZOEK NAAR VERHALEN
ACHTER VERGETEN DEMOTAPES

MARTIJN VAN AGT
**NETWERKENDE
SESSIEMUZIKANT**

performers
Sena

van de redactie

WEES ZUINIG OP JE RECHTEN

Het is herfst, maar niet in *Performers Magazine*. Hoewel de hernieuwde aanval op de zelfstandigenaftrek (zie p.22) misschien anders zou doen vermoeden. En hoewel de strijd om het Songfestival 2020 te mogen organiseren, volgens Henk Westbroek (p.23) soms weinig fraai was. Evengoed is er genoeg te vieren. De uitreiking van de Gouden en de Zilveren Notekrakers aan My Baby en Luwten bijvoorbeeld. En de uitreiking van de Humble Hero Award 2019 aan Martijn van Agt. Een goede aanleiding voor een interview met deze veelgevraagde sessiemuzikant.

‘RECHTEN ZIJN VAAK SAAI MISSCHIEN, MAAR ZE VORMEN DE BASIS VAN ALLE EXPLOITATIE VAN (OPGENOMEN) MUZIEK’

Sena is er voor musici en producenten. Primair gericht op de wettelijke taak beschreven in artikel 7 van de Wet op de naburige rechten. Maar hoe goed kennen musici die wet en de Auteurswet? En beleidsmakers? Politici? Graag vestigen wij uw aandacht, op p.13 maar ook hier, op de bijeenkomst in Nieuwspoort, waar 10 oktober twee voorlichtingsfilmpjes over Auteurs- en naburig recht en het boekje ‘De waarde van het Auteursrecht – Wees er zuinig op’ worden gepresenteerd. Ook zullen diverse Kamerleden over de waarde en de toekomst van het Auteurs- en naburig recht in debat gaan. Daarbij kunnen de aanwezigen hun zegje doen. Rechten zijn vaak saai misschien, maar ze vormen de basis van alle exploitatie van (opgenomen) muziek. Van door Sena, Norma of Buma/Stemra beheerde rechten, maar ook van het platencontract, de distributiedeal, het uitgavecontract, de compositie- of arrangeeropdracht. Ken je rechten en wees er zuinig op! Voor het overige wensen wij u veel leesplezier!

MARTIJN VAN AGT

Martijn van Agt werd geëerd met een Humble Hero Award.

4

CASSETTE-ARCHEOLOGIE

Marco van Dalsen spoort vergeten democassettebandjes op om de Nederlandse muziekhistorie te ontsluiten.

10

REFLECTIES

Hoe komt het toch dat mensen vaak denken dat ze bekende tv-koppen goed kennen? Erwin Angad-Gaur zoekt het uit.

16

PERFORMERS MAGAZINE

wordt uitgegeven onder verantwoordelijkheid van de Sena-sectie Uitvoerende Kunstenaars. Het blad is bestemd voor rechthebbende uitvoerende kunstenaars en andere geïnteresseerden. Aan de inhoud kunnen geen rechten worden ontleend.

©2019 Sena-sectie Uitvoerende Kunstenaars

HOOFDREDACTEUR: Erwin Angad-Gaur

REDACTIE: Jeroen Akkermans,
Erwin Angad-Gaur,
Anita Verheggen

EINDREDACTIE: Jeroen Akkermans

VORMGEVING: Robert Swart

COVERFOTO: Martijn van Agt

Foto: Ivo van der Bent

ILLUSTRATIES: Robert Swart

OPLAGE: 17.980 ex.

AUTEURS: Guido van Oorschot, Erwin Angad-Gaur,
Jimmy Tigges, Rianne van der Molen,
Erik Thijssen, Mascha Felix, Jowi Schmitz,
Anita Verheggen, Jeroen Akkermans en
Henk Westbroek

REDACTIEADRES: Catharina van Renneslaan 20,
Postbus 113, 1200 AC Hilversum
Telefoon: (035) 625 17 00
E-mail: performers@sena.nl
Website: www.sena.nl/performers-magazine

NOTEKRACKERS

Dinsdag 24 september werden de winnaars van de Gouden en Zilver Notekraker bekendgemaakt in een feestelijk Paradiso.

18

PODIUM

De Kleine Ondernemers Regeling wordt afgeschaft. Wat betekent dit voor zzp'ers?

22

EN VERDER

7 SENA NIEUWS

8 HOE DOET IE HET?

13 THIJSEN

14 DE WAARDE VAN MUZIEK

20 KLASSIEK

23 HENK WESTBROEK

Gitarist Martijn van Agt (52) wordt vaak gevraagd als sessiemuzikant en maakt deel uit van de band van Ilse DeLange. Door zijn collega's is hij geëerd met een Humble Hero Award (zie p.18).

Door Rianne van der Molen
Foto's: Ivo van der Bent

Wie online op zijn naam zoekt, ziet meteen dat hij docent op het conservatorium en een veelgevraagd sessiemuzikant is. Maar terwijl bijna iedere muzikant een eigen website heeft, doet hij daar niet aan. "Ik heb wel een YouTube-kanaal. Daar heb ik ooit een filmpje voor gemaakt, waarin ik één van mijn eigen nummers op *pedal steel* speel. Mijn idee was dat mensen dat zouden zien als ze mijn naam zouden intoetsen. Maar toen zei mijn partner vorig jaar: misschien moet je eens naar dat kanaal kijken." Lachend: "Bleek dat ik het nooit openbaar had gemaakt... Het wordt dus hoog tijd dat ik daar iets mee ga doen."

Die online vindbaarheid heeft hij nooit zo nodig gehad. In de top van de Nederlandse muziekwereld zijn de gegevens van Martijn van Agt immers bekend. Hij speelde met een eindeloze rij artiesten in de studio, zat jarenlang in de band van Anouk, was één van de studiogitaristen op de eerste twee albums van VanVelzen en is momenteel gitarist bij Ilse DeLange en The Common Linnets. Dat hij nu bij de top van Nederland hoort, is iets waar hij als kind van droomde. "Ik wilde niets liever dan een popster worden met een strakke, gouden broek."

LIEFDE VOOR GITAAR

Hij begint rond zijn tiende met banjo. Een paar jaar later ruilt hij het instrument in voor een gitaar, als zijn broer Christof

hem erop wijst dat je daarmee beter meisjes kunt versieren. "Dat was natuurlijk een goede reden om over te stappen," grinnikt Martijn. "Vanaf dat moment werd het steeds serieuzer. Mijn moeder zag dat en vond het belangrijk dat ik op goede spullen zou spelen. Dus kreeg ik vrij snel een mooie akoestische gitaar, de Guild D50. Later kwam daar een elektrische gitaar bij, mijn Gibson ES-335, waar ik nog altijd met veel liefde op speel. Op die twee gitaren oefende ik iedere dag en uiteindelijk ging ik naar het conservatorium in Rotterdam."

Voor popmuziek is weinig aandacht in die tijd op het conservatorium. "Dus ging ik de jazzopleiding doen, al luisterde ik liever naar Cat Stevens, Randy Newman, The Rolling Stones en The Beatles. Toch begon ik op een gegeven moment die jazz wel te waarderen. Zodra ik me er in ging verdiepen, ontdekte ik veel mooie dingen en ben ik er echt van gaan houden." Desondanks blijft de pop trekken. Hij ziet dat veel van zijn jaargenoten eenzelfde voorliefde hebben. "Op het conservatorium leerde ik onder anderen bassist Michel van Schie, gitarist Leendert Haaksma, toetsenist Ronald Kool en bassist Aram Kersbergen kennen. In die tijd heb ik veel geleerd van mijn docenten, maar minstens zoveel van mijn jaargenoten. Daar is echt mijn netwerk ontstaan. En om het uiteindelijk te redden als muzikant, is zo'n netwerk noodzakelijk."

NETWERKER DIE NIET OP ÉÉN PAARD WEDT

EIGEN MUZIEK

Vrij snel na zijn opleiding doet hij auditie voor de band van jazz-zangeres Astrid Seriese en wordt aangenomen. "Daarnaast wilde ik mijn eigen muziek gaan maken onder de naam Madigan." In 1998 krijgt hij een platencontract bij Double T Music en twee jaar later wordt *Till The End* uitgebracht. "Helaas werd het niet echt opgepakt. Dat was absoluut jammer, maar het hoort erbij. In de muziekwereld lukt niet alles. Maar ook al heeft de plaat me geen popsterren-succes gebracht, het heeft me wel op de kaart gezet als muzikant." In de jaren daarna speelt Martijn met veel verschillende artiesten, zoals Sarah Bettens (K's Choice). Zijn grote doorbraak komt echter als René van Barneveld vertrekt bij Anouk. Zijn muziekvrienden Michel van Schie, Leendert Haaksma en Hans Eijkenaar halen hem bij de band. "Anouk had in die tijd net Graduated Fool opgenomen en er stond een clubtour gepland en een festivaltour door Europa. Dat heeft heel veel voor mij gedaan. Bij Anouk kon ik laten zien wat ik kon. Tegelijk was het een bevestiging van mijn kunnen."

ONZEKERHEID

Er volgen een aantal succesvolle jaren, maar de muziekwereld kan grillig zijn. Met Anouk maakt hij bijvoorbeeld de cd *Hotel New York*. "Een geweldige plaat, waar ik heel trots op ben," vertelt hij. "Na het uitkomen stond een lange tournee gepland, maar vlak ervoor bleek Anouk weer zwanger te zijn. Alle optredens werden afgezegd. Mijn agenda stond vol, maar ik heb in die maanden bijna niets gedaan. Toch werd de plaat een heel groot succes. Dat was natuurlijk geweldig, ook al konden we niet optreden." In 2007 neemt Anouk de opvolger in Amerika (en met Amerikaanse muzikanten) op. Als ze haar bandleden *Who's Your Momma* laat ho-

ren, hebben ze kritiek. Ze vinden de nummers nogal gepolijst. Een dag later wordt de hele band ontslagen. “Natuurlijk was dat niet leuk,” reflecteert Martijn. “Maar ik begreep het ook wel. Want wil je met muzikanten gaan spelen die jouw album niet goed vinden? Ik snapte dat wel. Zelf ben ik een paar jaar later weer aangenomen door haar, met Leendert Haaksma.” Die verrassingen horen volgens Martijn bij de business, hoe vervelend ze soms ook zijn. “In de muziekwereld weet je het nooit zeker,” zegt hij. “Ook al heb je de hele speellijst, het kan altijd weer anders worden.”

SOCIALE VAARDIGHEDEN

Niet te afhankelijk worden van één opdrachtgever is daarom als muzikant verstandig. Zelf is Martijn ook docent gitaar en songwriting op de conservatoria van Amsterdam en Rotterdam. “Dat is toch een soort basis en ik vind het geweldig om te doen. Al mijn studenten hebben absoluut talent, maar ik leg ze altijd uit dat er meer nodig is om de top te halen. Je moet ambitie hebben, je afspraken nakomen en enig talent voor sociale vaardigheden kan best handig zijn. Dat laatste klinkt misschien stom, maar je sociale netwerk is waanzinnig belangrijk.

Ik heb daar persoonlijk heel veel klussen aan te danken.”

Hij is trots op waar hij nu staat. De onzekerheid over het hebben van genoeg klussen sluimert weleens op de achtergrond, maar zijn agenda is tot het einde van het jaar goed gevuld. “Bovendien speel ik veel met Ilse en die zit altijd vol met mooie plannen. Die band is echt een team, daar ben ik heel trots op. Bovendien wil ik het komende jaar graag mijn tweede album afmaken. Daar heb ik al veel materiaal voor. Dus eigenlijk is 2020 nu al bijna vol.”

‘DE MUZIEKWERELD KAN GRILLIG ZIJN’

Even voorstellen: *Jacqueline Calis*

In de rubriek ‘Even voorstellen’ stelt een Sena-medewerker zich kort en krachtig voor. **In deze editie: Jacqueline Calis, Medewerker Relatiebeheer**

Wie ben je?

“Mijn naam is Jacqueline Calis en ik woon in Eemnes. Ik heb een dochter van 25 en een zoon van 23 jaar. In mijn vrije tijd ga ik graag naar de sportschool, concerten, yoga, dagje sauna, borrels en etentjes met vrienden en vriendinnen. Ik hou ook erg van reizen. Afgelopen juni ben ik in Calabrië (streek in de wreef van de Italiaanse laars) geweest en in september ga ik naar Porto met vriendinnen.”

Wat is je achtergrond?

“Na 2 afgeronde beroepsopleidingen heb ik eerst 2,5 jaar in de toeristische sector gewerkt. Ik heb toen geweldige studiereizen gemaakt naar onder andere Portugal en voormalig Joegoslavië. Daarna belandde ik in de muziekwereld, waar ik in 1988 aan de slag ging bij Dino Music. Dat was een gouden tijd met platina en gouden platen, alarmschijven en veel champagne om de behaalde successen te vieren. Na 15 jaar bij Dino Music te hebben gewerkt, ben ik bij EMI Music Netherlands beland. Daar heb ik 8 jaar gewerkt en een geweldige tijd gehad. Inmiddels werk ik alweer 9 jaar bij Sena en ik heb het er nog erg naar mijn zin.”

Wat doe je precies bij Sena?

“Ik werk op de afdeling Relatiebeheer/ServiceDesk waar ik, samen met mijn collega’s, het eerste aanspreekpunt ben voor muzikanten, producenten, agenten, managers, producers en toekomstige rechthebbenden. Ik beantwoord vragen die binnenkomen via de telefoon, mail, chat en/of whatsapp en help bijvoorbeeld met het aanmelden van repertoire. Regelmatig neem ik deel aan muzikantendagen of andere muziekevenementen om voorlichting te geven over wat Sena precies doet en wat wij voor muzikanten – en producenten – kunnen betekenen. Ook bij Sena op kantoor zijn bestaande en nieuwe rechthebbenden van harte welkom en organiseren we interessante info-sessies; de volgende vindt plaats op 31 oktober en is bestemd voor de doelgroep “upcoming musicians”. Wie weet, komen we elkaar tegen op een evenement of tijdens een afspraak op ons kantoor in Hilversum!”

Sena Nieuws

Sena-app al ruim 3.000 keer gedownload

Heb jij weleens gekeken in MySena of in de Sena-app bij ‘onclaimed repertoire’? In de suggestielijst vind je repertoire dat wellicht van jou is en waarvoor nog een vergoeding klaar staat. Met één simpele druk op de knop claim je dit repertoire. Wij zorgen dan dat jij krijgt waar je recht op hebt.

→ WWW.SENA.NL

Music Rights on Tour tijdens Buma NL, ADE en No Man’s Land

Het blijft voor veel muzikanten een bijna onmogelijk op te lossen puzzel: muziek en recht. Krijg ik voor optredens ook geld van Sena? Moet de hele band zich aansluiten bij Buma/Stemra? En wanneer is het überhaupt handig om lid te worden van NORMA? Om deze vragen en meer voor eens en voor altijd te beantwoorden, hebben we de handen ineen geslagen met Buma/Stemra en NORMA met het initiatief Music Rights

on Tour. Aan de hand van één duidelijke case wordt alles duidelijk. Music Rights on Tour is voor iedereen die álles uit muziekrechten wil halen!

Er staan weer drie nieuwe edities van Music Rights on Tour gepland, namelijk: 30 september | Buma NL | Utrecht 16-20 oktober | ADE | Amsterdam 27 november | No Man’s Land | Utrecht → WWW.MUSICRIGHTSONTOUR.NL

Laat geen geld liggen!

Heb jij weleens gekeken in MySena of in de Sena-app bij ‘onclaimed repertoire’? In de suggestielijst vind je repertoire dat wellicht van jou is en waarvoor nog een vergoeding klaar staat. Met één simpele druk op de knop claim je dit repertoire. Wij zorgen dan dat jij krijgt waar je recht op hebt.

→ WWW.SENA.NL

HOE DOET IE HET?

Door Jowi Schmitz Foto: Minke Faber

ALEXANDER BROUSSARD (50) IS COMPONIST, ZANGER EN TOETSENIST

WAT VOOR PROJECTEN DOE JE ZOAL?

"Mijn core business is coverwerk. Ik speel in meerdere coverbands op grote feesten, op bruiloften en partijen. Met de Plussupportact bijvoorbeeld, we zijn ook de begeleidingsband van Najib Amhali. Daarnaast heb ik twee seniorenprogramma's waarmee ik in verzorgingstehuizen optreed en ik doe af en toe wat productie en studiowerk.

Sinds vorig jaar heb ik een nieuw project; een eigen theatershow met liedjes van Billy Joel. De reacties zijn geweldig en de aandacht groeit: komend theaterseizoen zijn er vijftien shows, ik verwacht er volgend seizoen een stuk meer te hebben."

IS DAT IDEEAAL?

"Ooit had ik een rockband, Rockfour, dat was mijn grote liefde. We wilden doorbreken, hebben ook een paar keer op het punt gestaan dat te doen. Maar steeds ging het nét mis en uiteindelijk viel de band eind jaren negentig uit elkaar. Toen besloot ik: ik word sessiemuzikant. Sindsdien heb ik altijd gespeeld. In de loop der jaren is mijn netwerk steeds groter geworden, de muzikanten met wie ik werk steeds beter. Ik wil graag de komende tien jaar het accent wat meer op theater gaan leggen en misschien iets minder op bierfeesten. Maar dat is een ontwikkeling; ik vind het zoals het nu is vrij ideaal."

VIND JE HET NIET JAMMER DAT JE GEEN ROCKSTER BENT GEWORDEN?

"Rockfour voelt wel als, hoe zeg je dat, *the one that got away*. Maar als ik toen niet voor dit leven had gekozen, had ik nu niet dit huis, mijn honden, was ik mijn vrouw misschien nooit tegengekomen."

ALS GELD NIET UITMAAKTE, WAT ZOU JE DAN HET LIEFSTE DOEN?

"Ik zou niet verhuizen of stoppen met spelen. Kijk, vanavond is er een bruiloft

waar ik optreed. Met miljoenen op de bank zou ik misschien vanavond thuisblijven."

INVESTEER JE IN JE CARRIÈRE? HOE DAN?

"Van plectrum tot professionele geluidsinstallatie; ik investeer op heel veel manieren in mijn carrière. Mijn ervaring is dat dit zich meestal ook weer terugbetaalt. Toen ik ooit met de coverband Bonetti Music begon, in het pre-digitale tijdperk, adverteerden we in de *Gouden Gids*. Dat kostte 10.000 gulden, maar we verdienden het terug, want niemand anders adverteerde paginagroot. Als ondernemer moet je risico's nemen en veel gaat goed, maar laatst ging het mis. Ik organiseerde een concert in Hoofddorp; had zelf de zaal gehuurd, betaalde zelf de muzikanten, regelde de kaartverkoop. Een marketingbureau deed de publiciteit. Mijn redenering: Hoofddorp is vlakbij Amsterdam, daar komen die Amsterdammers wel op af. Maar ze kwamen niet. Drie dagen voor het concert had ik nog maar 17 kaartjes verkocht. Toen heb ik snel mijn eigen netwerk aangesproken en uiteindelijk stonden we met 140 man in de zaal. Daar dek je de kosten van zo'n 8000 euro niet mee. Gebeurt me gelukkig bijna nooit. Wat dat betreft is ondernemen voortdurend stagelopen bij jezelf. En hopen dat je er wat van opsteekt."

HOOGSTE JAAROMZET:

- € 180.000 bruto

LAAGSTE JAAROMZET:

- € 80.000 bruto

MUZIKANTENKOSTEN:

- € 40.000 bruto

GROOTSTE UITSPATTING DIT JAAR:

- "Nou, je had dus die € 8000 voor het concert in Hoofddorp, maar ik stond ook € 8000 in de plus voor het verzorgen van de muzikale productie bij het Gabbers Spektakel vorig jaar in de Ziggo Dome, je weet wel: met Najib Amhali, Ali B, Martijn Koning en Roué Verveer."

MEER WETEN OVER ALEXANDER?

- Alexandermusic.nl/Billyjoelexperience.nl
- <https://www.estherapituley.com/>
- 11 oktober 20u30 Oisterwijk, Tilander Cultureel Centrum
- 12 oktober 20u00 Kapelle, De Vroone
- 19 oktober 20u00 Leidschendam, De Bles

WAT IS JE GEHEIM?

"Ik kom op tijd, ik bereid me voor, ik drink niet tijdens het spelen, ik ben netjes tegen de klant. Dat klinkt niet erg opzienbarend, maar er zijn genoeg collega's die dat anders aanpakken. Bovendien heb ik een constant niveau. Je kunt het goed of slecht vinden wat ik doe, maar wat ik doe is wat ik doe; ik heb nooit een slechte avond, ik heb ook nog nooit een ontevreden klant gehad."

WAT IS HET MOOISTE MOMENT UIT JE CARRIÈRE?

"Ik streef naar heel veel mooie momen-

ten. Met Najib Amhali drie dagen in een uitverkocht Ziggo Dome is niet iets wat je snel vergeet. Anderzijds; het hóeven niet heel veel mensen te zijn. Spelen levert sfeer op en dáár doe ik het voor. Ik zie mezelf niet als een kunstenaar die een boodschap komt brengen – waar niks mis mee is overigens. Ik ben iemand die meewerkt aan een gedeelde goeie avond. Ik zorg ervoor dat zo'n avond voor veel mensen heel leuk is geweest. Zelfs bij het componeren werk ik op die manier: ik ga op zoek naar een mooi gevoel dat ik bij jou kan losmaken. En als dat lukt, dan voel ik het ook."

DE CASSETTE-ARCHEOLOOG

Marco van Dalfsen verzamelt democassettebandjes, archiveert ze en gaat op zoek naar het verhaal achter de tape. Met het opzetten van een online demo-archief wil hij een braakliggend deel van de Nederlandse muziekhistorie ontsluiten. Door Jimmy Tigges

Voor Marco van Dalfsen vormen de promotapes een goudmijn aan verge-ten muziek die niet verloren mag gaan. *Diggin' Demos* is de vlag waaronder de Groninger zijn graafwerk verricht. Hij doet onderzoek naar de makers en schrijft daarover. Wie waren die muzi-kanten en wat waren hun dromen? "Is er wellicht iemand doorgebroken en heeft de tape daarmee stiekem waarde voor de Nederlandse muziekgeschiedenis of is het vooral de ijdele hoop die te horen is?," vraagt hij zich daarbij af.

GEKIETELD

Drie jaar geleden zag hij op Marktplaats

vijfhonderd democassettes voor vijftig euro te koop staan. Allemaal onbekende groepen. "Ik dacht: dit is leuk! Mijn vinger bleef als platenverzamelaar ook altijd al haken bij het onbekende. De vonk sloeg over, ik heb de partij meteen opgehaald." Van de eerste de beste tape die hij pakte had hij geen idee wie of wat. Enige hou-vast: een telefoonnummer en het woord Timbûktoe. "Dat kietelde zó mijn nieuws-gierigheid, ik had mijn focus gevonden." Zijn collectie omvat inmiddels ruim drieduizend cassettes. Verkregen via oud-programmeurs of veilingssites. An-derhalf jaar was hij bezig met afstoffen, strak spoelen en in de kast zetten. Nu

staan ze eindelijk ook op alfabetische volgorde. Dat zoekt wat makkelijker, als hij via Facebook vragen krijgt over bepaalde artiesten.

DEMOCULTUUR

De democultuur begon rond 1978. Voor het eerst waren er apparaten waarmee je makkelijk en betaalbaar zelf je muziek kon opnemen. "Zo'n democassette geeft een intiem, persoonlijk beeld van dat mo-ment. Ik zie dat enthousiasme helemaal voor mij: je eigen nummers op tape! Veel new wave, de eerste experimenten met de synthesizer."

Rond 1985 kwamen er professionele

demostudio's en kregen veel opnames een strakkere productie. "Er kwamen popcollectieven met betere faciliteiten, steden gingen popbeleid voeren, alles werd professioneler. Die eerste fase, be-gin jaren tachtig, vind ik het leukst. De do it yourself-mentaliteit uit de punktijd spat ervan af. Prachtig tijdsbeeld."

Lyrisch kan hij worden over al die cre-atieve huisvlijt. "Fantástisch toch? Dat begint al bij de namen: 'Sjors, Sjimmie en Kuifjes', 'Old Cocks On The Block', 'Chriet Titulaer & de Kunstmanen'. Of neem 'Het volksfront voor de bevrijding van Spokanië'. Wie noemt zijn band nou zo?

Nee, ik heb geen idee wie dat zijn. En dan die in elkaar gefröbelde hoesjes! Na de vinylhoes komt de demotape echt wel op de tweede plaats." Aandoenlijk zijn de begeleidende brieven waarin de artiesten zichzelf zo mooi mogelijk verkopen. Een 14-jarige jongen die *Little Wing* van Jimi Hendrix speelt schrijft 'Ik heb alles van die knakker'. Hij hoopt ooit zo goed te worden als zijn idool. Dertig jaar later speelde Stefan Siwabessy in RTL Late Night met Waylon mee in *Purple Haze*.

STAMBOOMONDERZOEK

Voor de 49-jarige Van Dalfsen is dit het project voor de rest van zijn leven. "Ik wil ze allemaal op Discogs zetten, met informatie: bandnaam, titels, bandleden, et cetera. Er staan er nu ruim driehonderd op." Juist bij summieri gegevens leeft de ar-cheoloog, waarvoor hij ooit een jaar stu-deerde, in hem helemaal op: "Als er staat 'Jan: gitaar, Piet: bas, Willem: drums', dan begint het hè. Dat vind ik het leukste werk, uitzoeken wie erachter zit. Als dat lukt denk je: hé, die heeft ook in die of die band gespeeld. Eigenlijk is het een soort stamboomonderzoek."

Neem de tapes van The Place of Haha: "Daar was op internet niks over te vinden, maar in het hoesje lees ik 'Songs by E. de Jong uit Utrecht'. Dan denk ik: hé, zou dat Spinvis kunnen zijn? Ik heb een

oproep op Twitter gedaan en het bleek te kloppen, hij reageerde zelf. Het zijn Engelstalige nummers die gezongen worden door Evert-Jan van den Brink, ze waren een duo. Dezelfde nummers die twee decennia later Nederlandstalige klassiekers zijn geworden." Minstens zo opgewonden wordt hij van een foto van het bord Senso Unico op de front en op de zijkant de namen 'Bob, Carol, Ted & Alice'. "Wat is nou de band-naam? Het cassettelabel duidt op een antirookcursus. Dan denk je: zit er wel het goede bandje in? Als je 'm opzet hoor je een stem zeggen 'Ga languit liggen', maar dan begint de muziek. Ze hebben die

VOLGENS MIJN BEREKENINGEN MOETEN ER TUSSEN 1978 EN 1995 MINSTENS 200.000 DEMOCASSETTES IN NEDERLAND GEMAAKT ZIJN

originele cursusstem gebruikt als intro.” Ook zo heerlijk mysterieus zijn de gegevens binnenin: ‘buiik: bas, robbel: drums, pank: gitaar’. Kom daar maar ‘s verder mee. Het bleek om een voorloper van Scram C Baby te gaan. “Ze hadden één optreden aan hun demo overgehouden.”

Veel muzikanten zijn verrast als Van Dalfsen ze na dertig jaar benadert. “Voor sommigen is het aanleiding om oude bandmaten bij elkaar te trommelen en opnieuw te beginnen. Je herinnert mensen aan de leukste tijd van hun leven. Zo werkt mijn onderzoek twee kanten op.” En passant doet hij mooie muzikale ontdekkingen, zoals de band Paralysed uit Dokkum. “Een beetje Supertramp, Marillion. Heel glad, maar zó goed. Ze waren net drie dagen in Nashville voor opnames, toen de zanger instortte, nog voor hij in de studio was geweest. Dat was het einde van de band. Ze maakten fantastische muziek, de twee prijsnummers verdienen het om als single uitgebracht te worden.” Hij pakt de ene na de andere tape. “Another Face, met Eus op gitaar en Emilie op bas. Zij speelden later bij The Scene. Little

Mary Big, de voorloper van Johan. Duo Bad Breath, featuring Anneke van Giersbergen, voordat ze zangeres van The Gathering was. Met zo’n bandnaam weet je toch dat je er niet mee doorbreekt?” Op het morsige zwartwit-fotootje van de hardrockgroep Bad Edge wijst hij naar een jonge Jack Poels, van Rowwen Hèze. “Geweldig toch?”

BEZINNING

Volgens zijn berekeningen moeten er tussen 1978 en 1995 minstens 200.000 democassettes in Nederland gemaakt zijn. Een deel daarvan werd gestuurd naar de Grote Prijs van Nederland en radioprogramma’s als Rocktempel, de Popkrant, Leidsekade Live. “Er moeten lijsten zijn van al die inkomende tapes. Als je een kwaliteitslat zou aanleggen, blijven er misschien 20.000 tapes over die goed genoeg zijn om te archiveren.”

Nog veel speurwerk te doen dus, maar ook tijd voor bezinning. “Ik wil een structuur – en financiën – vinden om alle demo’s te bewaren op een plek waar het thuishoort. Bij Beeld en Geluid bijvoor-

beeld of bij de diverse provinciale poparchieven. Het belang ervan? Het is leuk om te zien in een stamboom hoe iedereen aan elkaar gelinkt is. Relevantie? Tja, wie zit er te wachten op archivering van demo’s van The Nerds...? Het lijkt mij wel relevant om al die tapes te digitaliseren, ik kom zóveel goede muziek tegen die het verdient om op zijn minst digitaal aangeboden te worden. Iets als Bandcamp lijkt mij een mooi platform. Dat je het kan downloaden. Een platform dat gekoppeld is aan wat een artiest nu nog doet, zodat het ook voor hen van waarde is. Ik krijg veel positieve reacties op mijn posts op internet. Ik heb geen commercieel doel, maar er is behoefte aan het ontsluiten van oude demomuziek.” Van Dalfsen heeft daarnaast serieuze plannen om een cassetlabel op te richten en er móet een koffietafelboek komen met de mooiste verhalen. Intussen blijft hij hongerig naar materiaal: “Demo-tapes die liggen te verstoffen? Ik neem ze graag over!”

Voor verhalen en info, zie diggingdemos.nl

Het Auteurs- en naburig recht is flink in beweging. Zoals ook in het vorige magazine te lezen, nam het Europese Parlement een nieuwe Richtlijn aan, die de komende twee jaar in de Nederlandse wet geïmplementeerd moet worden. Volgend jaar staat evaluatie van het Auteurscontractenrecht op de agenda. Terwijl ook de Wet Toezicht op Collectief Beheersorganisaties (dat het wettelijk toezicht op onder meer Sena regelt) waarschijnlijk op enkele punten gewijzigd zal gaan worden. Toch blijkt – ook in de discussies over de nieuwe wetgeving – de kennis van het huidige recht bij velen beperkt te zijn, stelt Platform Makers (het samenwerkingsverband van beroepsorganisaties en vakbonden voor auteurs en artiesten). [Door Erik Thijssen](#)

NIEUWSPOORTBIJEENKOMST OP 10 OKTOBER: DE WAARDE VAN HET AUTEURSRECHT

Op 10 oktober organiseren zij daarom een debat in het Haagse Nieuwspoort onder de titel ‘De waarde van het Auteursrecht – wees er zuinig op’. Tijdens de bijeenkomst zullen twee voorlichtingsfilmpjes en een boekje over Auteurs- en naburig recht gepresenteerd worden. Daarnaast volgt een debat met zowel makers, producenten als politici onder leiding van journalist Frénk van der Linden. Erwin Angad-Gaur (voorzitter van Platform Makers en van Sena Performers): “De filmpjes kwamen tot stand mede dankzij subsidie vanuit de ‘Arbeidsmarktagenda Cultuur’. Het is erg goed dat ook het ministerie van Cultuur meer en meer gaat inzien dat het Auteurs- en naburig recht een belangrijk beleidsinstrument is. De filmpjes zullen onder meer via alle vakbonden en beroepsorganisaties en via het kunstvakonderwijs verspreid worden.”

MAKERS

“Vaak is men zich maar half bewust van de rechten die men heeft,” stelt Angad-Gaur. “Auteurs- en naburige rechten zijn de basis van alle exploitatie van muziekopnamen, maar uiteraard ook van film- en televisieproducties of van de journalistiek. De regelgeving geeft makers en producenten exclusieve rechten, of zoals in het geval van de

Sena-vergoedingen een wettelijke vergoedingsaanspraak. Veel musici zijn van de details maar beperkt op de hoogte, waardoor de kans toch altijd groter is dat zij contracten tekenen of acties ondernemen die onverstandig zijn. Het is uiteraard heel goed te begrijpen: als je kiest voor een creatief vak wil je niet constant met zakelijke beslommingen of met wettelijke regeltjes bezig zijn. Maar het is nogal zonde als je op die manier geld misloopt. Het komt bijvoorbeeld nog steeds voor dat musici niet beseffen dat ze, als ze in eigen beheer muziek uitbrengen, de rechten van de producent hebben; dus ook het recht op de producentenvergoeding bij Sena. Of dat men zich niet naast Sena ook bij NORMA inschrijft. Ook weet men vaak niet dat bepaalde onredelijk geachte contractbepalingen vernietigbaar zijn, of dat bij onverwacht groot succes een aanvullende vergoeding verschuldigd kan zijn.”

BELEIDSMAKERS

“Ook bij beleidsmakers, bij veel Tweede en Eerste Kamerleden, of bewindslieden, zit het recht niet in detail tussen de oren, merk je vaak. Als je realiseert dat het Auteursrecht in economische termen van grotere betekenis is voor Nederland dan bijvoorbeeld de bouwsector, is dat toch eigenlijk vreemd. Zonder

van alle woordvoerders in de Kamer te verwachten dat ze auteursrecht-specialist zijn of worden. Het is van belang dat men de waarde en de werking van het recht beter kan inschatten als de komende jaren belangrijke wijzigingen in datzelfde recht aan de orde gaan komen. Dus daarom komt er een boekje gericht op zowel auteurs en artiesten als op beleidsmakers. Met zowel uitleg van de wet, als interviews met auteurs en artiesten uit de verschillende sectoren over de werking van het recht. Onbekend maakt onbemind. Dus het is wat ons betreft tijd aan een verandering in kennis en beeldvorming bij te dragen.”

BIJEENKOMST IN NIEUWSPOORT

“Uiteraard hopen we dat auteurs en artiesten ook zelf naar Nieuwspoort komen op 10 oktober, om zelf aan de aanwezige politici te kunnen vertellen wat het belang is, maar ook om zich te laten voorlichten. De publicaties zullen vanaf 10 oktober ook via de site van Platform Makers te lezen en te zien zijn. Maar het debat zelf is een gelegenheid je stem te laten horen. Dus kom vooral!”

‘De waarde van het Auteursrecht – wees er zuinig op’, bijeenkomst in Nieuwspoort op 10 oktober, inloopsessie-uur, aanvang 16.30 uur (het nadere programma verschijnt op de website van Platform Makers – www.platformmakers.nl)

DE WAARDE VAN MUZIEK

Elke winkel heeft een eigen publiek en een eigen sfeer. Die sfeer wordt mede bepaald door het interieur, de bediening – en vaak ook door de muziek. Performers Magazine praat met Simone van der Veen van het Savoy Hotel Rotterdam.

Door Jimmy Tigges

Foto: Minke Faber

Plaatjes draaien op de hotelkamer. Soul, rock, jazz, wat je maar wil. Dat kan, in het Savoy Hotel in het Rotterdamse Hoogkwartier. Op alle 95 kamers staat een pick-up en een setje langspeelplaten. “Grappig,” vindt general manager Simone van der Veen, “op de gangen hoor je allerlei soorten muziek uit de kamers komen. Soms moeten we naar boven om uit te leggen hoe het werkt, de jeugd weet dat niet altijd. De platenspeler steelt wel de show.”

De gimmick past bij het wederopbouwthema van de recente renovatie van het hotel, dat oorspronkelijk werd opgeleverd in 1961. “Door het hele gebouw hangen foto’s van Rotterdam uit de wederopbouwperiode, ouderwetse planten fungeren als decoratie. Je ziet het stoere van het staal uit de wederopbouwtijd terug. In de originele marmeren muren van het trappenhuis zitten wel wat butsen en putten.” De begane grond is ingericht volgens het ‘open lobby-concept’: verschillende zithoeken met veel glas, licht en zicht. De muziek wordt hier (digitaal) verzorgd door Gallery Play Media

(GPM), dat ook alle boxen plaatste. In de lobbyzones, restaurant Savoy Local, lift en toiletten klinkt dezelfde muziek, het volume kan per zone worden geregeld. “Ik wilde graag dat mensen hier overdag komen werken en ‘s avonds een drankje doen. Dat ze blijven zitten. En een Rotterdams tintje rond borreltijd, dat je ineens Gerard Cox hoort voorbijkomen. Niet-lullen-maar-poetsen-muziek,” zegt Van der Veen.

“Het gaat bovenal om wat de klant wil,” vertelt oprichter van GPM, pianist Michiel Borstlap. “Wat onderscheidt zijn branding? Wij willen die specifieke identiteit versterken met een muzikaal totaalplaatje. Als je elk kwartier een ander genre wilt, dan kan dat. Je gaat mee met de dag. Moet er een drummer bij of niet? Is het te rustig, moet er een tandje bij? Wij geloven niet in algoritmes, wij luisteren per liedje of het geschikt is voor de klant.”

Omdat dé perfecte muziekkeuze altijd lastig blijft, beschikt zijn bedrijf over een speciaal live-systeem. “Simone heeft een soort rating app. Als ze een rood duimpje geeft, wordt het nummer onmiddellijk vervangen door een ander. Die gegevens komen allemaal bij ons binnen. Daar komt een verhaal uit dat moet leiden tot een soort comfortproduct. Het Savoy heeft echt aparte dingen, aan meubels, gordijnen, vloerbedekking. Dat geldt ook voor de muziek. Voor een stukje kamermuziek duik ik desnoods zelf de studio in. Dan heb je iets dat alleen dáár te horen is.”

Van der Veen: “Bij het allereerste nummer van Michiels allereerste

playlist, van de Jackson 5, kwam er meteen al een gast met koffer en al dansend binnen. Geweldig. Ik dacht: dat moeten we niet zelf willen doen, muziek opzetten. Het is een kunst.” Op de kamer kan de hotelgast zijn eigen gang gaan met de handzame retroplatenspeler, met ingebouwde boxen en aansluitingen voor telefoon en usb-stick. Als de klaargelegde selectie niet voldoet, staat er in de lobby ook nog een uitgebreide collectie. Van der Veen: “Er zit van alles tussen, vooral uit de jaren ’60 tot ’80. Van Elvis tot Aznavour, maar ook Lee Towers en Corry Konings. We zijn gewoon hier vlakbij op de markt gaan zoeken.”

Pronkstuk van het hotel is de naar de bekende Rotterdamse saxofonist Piet le Blanc (1921-1996) vernoemde suite. “Een entertainmentsuite die staat voor jazz, games en movies. Met een 160 centimeter breed flatscreen, dolby surroundsysteem, cinema style. TV, Netflix, Playstation, Spotify. Velourse gordijnen. En natuurlijk ook een platenspeler. Er zijn slaapplekken voor zes personen. Het is in de kelder, je kunt er zo hard muziek draaien als je wil.”

‘VAN ELVIS TOT AZNAVOUR, MAAR OOK LEE TOWERS EN CORRY KONINGS’

SAVOY HOTEL ROTTERDAM

REFLECTIES ONGEWENSTE
INTIMITEITEN

“We leven in een mediacratie”, “Het hoogste goed lijkt beroemd te worden”, “Celebrity is de nieuwe adel”; allemaal beweringen (of constatering) die we regelmatig lezen en horen. Het valt inderdaad op: talentenjachten gaan veeleer om ‘de X-factor’ dan om werkelijk talent. En de roddelrubrieken met nieuws over bekendheden, online en offline, lijken enkel te groeien in prominentie.

Door Erwin Angad-Gaur Illustratie: Robert Swart

Zelfs het ‘harde’ nieuws is vaak geworden tot ‘infotainment’, we zien liever een beroemdheid aan tafel, dan een – ons onbekende – expert, is de wijsheid van veel nieuwsredacties, die, als de dood voor het gevreesde ‘zapmoment’, de kijker graag willen behouden. Het verklaart de vaak (ook in cijfers die niet liegen) geconstateerde kleine poule van gasten in onze ‘serieuze talkshows’, bij *De Wereld Draait Door*, bij *Pauw*, *Jinek* of het vergane *RTL Late Night*. Zoals hier eerder geconstateerd: onze ‘sterren capaciteit’ is beperkt. Wil een talkshow een bekendheid aan tafel, dan wordt de kans op herhaling van gasten groot. Er zijn er nu eenmaal per definitie maar een beperkt aantal van. Aardig was dat een kennis van mij die de afgelopen jaren regelmatig aanschuift bij een veelbekeken televisieprogramma ook zelf de effecten opmerkte. “Opeens spreken mensen me aan bij de slager en bij de supermarkt, men kijkt me ongegeneerd na. Sinds ik opeens regelmatig op tv ben. Op

zich is het misschien niet verrassend, maar... Wat maakt toch dat mensen, als ze je kop op tv zien, opeens denken dat ze je kennen?” Zelfs ikzelf maakte het gedurende een paar weken mee na een wat langer interview op *Powned News* of op het *NOS Journaal*. Plots word je door mensen aangesproken, op een toon en op een wijze die suggereert dat ze je kennen. Veel van onze lezers zullen het fenomeen herkennen. Dat men je herkent is een ding, dat men intimiteit uitstraalt en verwacht kan lastig zijn. Maar hoe komt het toch, die plotse intimiteit? En waar komt die verontwaardiging vandaan over een beroemdheid die even geen zin heeft op de foto te gaan of naar een verhaal te luisteren? Er zijn veel antwoorden op gegeven en, het zal niet verbazen, er is veel onderzoek naar gedaan. De meest dominante wetenschappelijke verklaring raakt precies de kern: het kijken.

KIJKEN

Naar iemand kijken, zeker iemand

recht in de ogen kijken, is een intieme daad. Het is vergelijkbaar met de afstand waarop mensen van elkaar blijven: hoe dichterbij, hoe intiemer of bedreigender. Datzelfde geldt voor kijken. Wanneer twee dieren elkaar lang recht in de ogen kijken, dan gaan ze vrijwel zeker vechten. Kijken twee licht beschonken mannen in de kroeg elkaar tien seconden recht in de ogen, dan wordt het tijd het glaswerk in veiligheid te brengen. Geliefden kijken elkaar langer en vaker aan dan vrienden of kennissen, bij vreemden houden wij gepast afstand en kijken wij niet lang recht in iemands ogen, of zelfs al te merkbaar naar de persoon (versiertekniken en oogcontact zoeken daargelaten). Er bestaan veel cijfers over: gemiddeld vinden mensen oogcontact na 3,3 seconden al ongemakkelijk worden en wenden ze hun hoofd af; sprekers kijken 40% van de tijd naar de luisteraar; 60% van de tijd kijkt de spreker weg; luisteraars kijken veel langer (75% van de tijd) naar de spreker en ook hij kijkt nog 25% van de tijd weg; spreker en luisteraar kijken 10% van de tijd allebei de andere kant op.

DE MAN OF VROUW OP DE TV

Maar wat heeft dat met de benadering van beroemdheden te maken? Alles,

volgens sommige wetenschappers. De bekendheden op televisie staren wij minutenlang aan. Naar niemand kijken wij zo ongegeneerd lang als naar de mannen en vrouwen op televisie. Langduriger achtereen dan naar onze meest intieme relaties. Als mensen de personen op televisie in werkelijkheid tegen komen, zijn zij soms (of vaak) geneigd dat gedrag voort te zetten. En het onwillekeurige gevoel van intimiteit (of van agressie) dat samengaat met iemand lang aankijken te blijven voelen. Dat dat voor de ontvanger van die aandacht onwelkom kan zijn, bedreigend kan overkomen (zoals instinctief vrijwel iedereen van ons ongemakkelijk wordt als hij lang aangestard wordt), komt bij veel mensen maar ten dele of helemaal niet op. Niemand bestuderen wij beter dan de bekende Nederlander of de internationale film- of YouTube-ster; van niemand kennen wij beter de kleine oneffenheden in het gezicht; de manier van bewegen en de gezichtsuitdrukkingen; wij hebben een mening over hen, die wij ongegeneerder met henzelf delen dan met vrijwel ieder ander.

ONGEMAK

Veel bekendheden geven nu en dan toe er wat ongemakkelijk van te worden. Matthijs van Nieuwkerk bekende eind augustus bij Jinek bewust uit Amsterdam verhuisd te zijn, mede om minder op straat aangesproken te worden. Sommige beroemdheden trekken zich in reactie terug, gaan enkel nog met zonnebril en een rare hoed de straat op; bijna een garantie om op te vallen. Barry Manilow beschreef ooit in zijn autobiografie *Sweet Life* hoe hij zich volledig uit de wereld terugtrok; bioscopen leeg afhuurde, in een auto met getinte glazen ging rijden en mensen ontliep. Hij verloor alle contact met de werkelijke wereld, bekende hij achteraf, en verloor al zijn oude vrienden. Toen hij zich op een dag realiseerde enkel nog zijn bodyguards en mensen op zijn payroll te zien, vroeg hij een collega om advies. Zij raadde hem aan bij zijn komende tournee in Engeland, waar hij bekend maar niet zo beroemd

als in Amerika was, een nieuwe start te maken. Ga zonder zonnebril, zonder bodyguard, zonder wat dan ook de straat op, direct na aankomst in je hotel, was haar advies. En ga niet schichtig om je heen kijken. Met angst en beven deed hij het. Hij lette niet op of en hoeveel hij werd nagekeken en voelde zich steeds relaxter. Uiteindelijk werd hij maar een keer aangesproken. Juist toen hij dacht dat het niet meer gebeuren zou. “Hey Barry!,” riep een man vanaf de andere zijde van

de straat. Hij kromp geschrokken in elkaar. Maar het bleek Paul McCartney die hem plots op straat herkend had en voor een warme begroeting de straat overstak. Manilow schrijft er bij vaak medelieden te hebben met de steeds jongere sterren, die plots, zoals hijzelf ooit rond zijn dertigste, met alle aandacht moeten leren omgaan. Maar uiteindelijk valt ook dat prima te leren. Schichtig over straat gaan is in ieder geval het slechtste medicijn.

‘NIEMAND BESTUDEREN WIJ BETER DAN DE BEKENDE NEDERLANDER OF DE INTERNATIONALE FILM- OF YOUTUBE-STER’

MY BABY WINT DE GOUDEN NOTEKRAKER 2019

Het eclectische trio MY BABY is de winnaar van de Gouden Notekraker 2019, de prijs die door collega's wordt uitgereikt aan de artiest/band met de meest bijzondere en invloedrijke live-prestaties. Bij Sena aangesloten muzikanten en producenten kenden samen met leden van de 100-jarige muzikantenvakbond Ntb ook een Zilveren Notekraker toe aan nieuwkomer en smaakmaker LUWTEN.

MY BABY - Winnaar Gouden Notekraker 2019

De Nederlands-Australische band MY BABY staat sinds 2012 voor een ongekend (live) succes met hun karakteristieke 'door roots gedreven hypnotische dance of psychedelische blues-trance rave', gespeeld op gitaren en drums zonder gebruik van computers of samples. De band schitterde inmiddels op internationaal gerenommeerde festivals als Glastonbury (VK), Isle of Wight (VK),

Sziget (HU), Fusion (DE), Exit (RS), Lowlands (NL) en Pinkpop (NL).

LUWTEN - Winnaar Zilveren Notekraker 2019

Het motto van LUWTEN, de band van singer/songwriter Tessa Douwstra, is eenvoudig: ruimte is de plek. Een plek waar maar één ding er echt toe doet: de wens om iets te creëren dat gisteren niet bestond.

**GOUDEN
NOTEKRAKER**

De winnaars van de Gouden Notekraker, de Zilveren Notekraker en de Humble Hero Award: MY BABY, LUWTEN en Martijn van Agt foto's Arjan Jan Stada

Zilveren Notekraker voor LUWTEN, Humble Hero Award voor Martijn van Agt

Sinds Lowlands 2018 is het hek van de dam en hebben Tessa's versluisde emoties binnen de door haar en producer Frank Wienk vormgegeven muziek hun weg gevonden naar een steeds enthousiaster publiek.

Martijn van Agt - Winnaar Humble Hero Award 2019

Gitarist en songwriter Martijn van Agt is een veelgevraagd sessiemuzikant (zie ook het interview in dit Performers Magazine). Hij speelde met talloze artiesten, onder wie Ilse DeLange, Anouk en Ricky Koole, maar brengt ook eigen werk uit. Hij is één van de vele sessiemuzikanten die een belangrijke stempel op de Nederlandse popmuziek drukken maar eigenlijk nooit in de spotlights staan. Dutch Performers House haalt deze muzikale 'influencers' uit de schaduw van de sterren in de YouTube-serie 'humble heroes', een een-

malige studiosessie die volledig naar eigen inzicht door een sessiemusicus wordt ingevuld.

Ilse DeLange over Martijn van Agt: "Sessiemuzikanten hebben een sleutelfunctie bij het tot stand komen van veel hits and belangrijke albums maar blijven helaas vaak in de schaduw. Martijn van Agt is een icoon onder gitaristen en geweldig om mee te samen werken, maar voor het grote publiek is hij tot dusver onbekend gebleven."

De Humble Heroes-filmpjes van Martijn van Agt zijn te bekijken op: www.dutchperformershouse.nl/projectcategorie/dutch-performers-house/humble-heroes/. In Humble Heroes zijn sessiemusici voor even hoofdartiest. Zij vertellen over hun vak en spelen live een aantal muziekstukken naar eigen keuze. Humble Heroes is een initiatief van Dutch Performers House dat ook jaarlijks de Humble Hero Award uitreikt. www.goudennotekraker.nl

**GOUDEN
NOTEKRAKER**

Martijn van Agt met Ilse DeLange

MY BABY

De nagedachtenis van Cees Schrama

LUWTEN met presentator Eric Corton

KLASSIEK

“Misschien was het uitstel van executie,” zegt Lidy Blijdorp (33). Ze vertelt over de lange jaren dat ze cello heeft gestudeerd. Op haar zesde pakte ze voor het eerst de strijkstok. Als twaalfjarige kwam ze in de jongtalentklas van het Haagse conservatorium. Ze trok door naar Parijs, keerde terug naar Amsterdam en zette ten slotte de puntjes op de i in Brussel. “Al die tijd had ik elke week een doel. Daarna viel ik in een zwart gat: hoe kwam ik aan concerten? Gelukkig ontmoette ik enkele musici en pr-professionals die me konden helpen. Bovendien woon ik in Amsterdam, daar is altijd wel wat te doen.”

DIVERSE GENRES

Op het Parijse conservatorium studeerde Blijdorp af met de hoogste cijfers. Ook elders viel ze op. Ze won prijzen op de Amsterdamse Cellobiënnale, het Grachtenfestival en het internationale Charles Hennen Concours. Sinds 2016 bespeelt ze de cello die ooit toebehoorde aan Anner Bijlsma, de in juli overleden Nederlandse topcellist. Hij mocht haar graag, Bijlsma zag in Blijdorp “een zeer aantrekkelijke geest, afwisselend vrolijk en ernstig”.

Op grote en kleine podia speelt ze allerlei genres. Met schrijver Jan Brokken geeft Blijdorp literaire concerten, bijvoorbeeld rond de danseres Mata Hari. Met het Herz Ensemble stort ze zich op moderne muziek. Een cimbalomspeler leerde haar improviseren in zigeunerstijl. En tussendoor programmeert ze haar eigen concertserie, Cello020. “O ja, die! Eerlijk gezegd weet ik niet of die nog bestaat. Voor het nieuwe seizoen heb ik in elk geval nog niets gepland. Ik programmeer voor eigen risico, dat maakt het lastig.”

Blijdorp verwijst naar de ophef die dit voorjaar ontstond rond de schamele honoraria voor freelancemusici. “Het ligt ingewikkeld,” zegt ze. “Aan het begin van je studie wil je ervaring opdoen, dus vraag je weinig of geen geld. Tegenwoordig speel ik zo min mogelijk gratis, al help ik soms collega’s met een leuk project uit de brand. Ook zijn er fondsen waar je als musicus terecht kunt. Zo heb ik mijn cello in bruikleen van het Nationaal Muziekinstrumenten Fonds.”

ALADINS WONDERLAMP

“Lidy Blijdorp bekijkt de wereld via haar oren,” zei de Australisch-Nederlandse componist Kate Moore, een generatiegenoot. “Dat herken ik,” zegt Blijdorp. “Wat ik in mijn leven meemaak, heeft invloed op hoe ik muziek speel, en andersom. Soms gaat er een wereld open die ik nog niet ken. Anner Bijlsma had daar een mooi beeld voor. Hij vergeleek muziek met Aladins wonderlamp. Als je een stuk voor de eerste keer speelt, klinkt het gewoon naar cello. Om het ware karakter boven te halen, ga je op zoek naar kleuren en fraseringen. Op een gegeven moment merk je dat het klopt en komt de verborgen wereld achter de noten tevoorschijn.”

Natuurlijk moet je jezelf verkopen, zegt Lidy Blijdorp, anders lukt het niet te blijven spelen. “Maar ik probeer steeds het eigenlijke doel voor ogen te houden: alles uit muziek halen wat erin zit. Dat vind ik veel interessanter dan de vraag in welke prestigieuze zaal ik al dan niet speel. Te vaak wordt belangrijk gedaan over dingen die niet belangrijk zijn.”

SPEELSE GEEST

Hoe cellist Lidy Blijdorp na 25 jaar studie haar weg vindt in het muziekleven.

Door Guido van Oorschot
Foto: Hans van der Woerd

Zangeres Caroline Cartens is één van de oprichters van het Platform voor Freelance Musici (PvFM) dat inmiddels meer dan 2200 leden telt. Het Platform beleeft hectische tijden sinds bekend werd dat de regering maatregelen aan het voorbereiden is die een negatief effect hebben op de portemonnee van de vele freelancers in de muziek.

Door Anita Verheggen foto: Minke Faber

‘We worden met onze rug tegen de muur gezet’

Welke maatregelen heeft de regering in petto?

“De Kleine Ondernemers Regeling (KOR) wordt per 1 januari 2020 afgeschaft. Dat is vorig jaar al besloten. Nu hoeven we de omzetbelasting, als de verschuldigde btw per saldo onder de € 1.345 blijft, niet af te dragen. Dat moeten we wél bij onze inkomsten optellen. Als je voldoende onkosten maakt en niet zoveel verdient, kun je de btw die je op je factuur vermeldt dus gewoon houden. Volgend jaar komt er een vrijstellingsregeling voor mensen met een belastbare omzet van minder dan € 20.000 per jaar. Als je voor 1 november een vrijstelling aanvraagt bij de Belastingdienst hoef je geen btw meer af te dragen en die ook niet meer in rekening te brengen bij je klanten. Maar mensen met een omzet boven de € 20.000 moeten de netto btw altijd afdragen. Musici die rond € 24.000 winst maken, gaan er flink op achteruit in hun netto-inkomen. Er is dan ook veel discussie over de KOR op ons platform. Onze leden weten niet goed wat ze het beste kunnen doen. Wij proberen hen daar per situatie in te adviseren. Ook is er een korte checklist op de Kunstenbond/Ntb te vinden: <https://www.kunstenbond.nl/actueel/251/nieuwe-regeling-omzetbelasting-kleine-ondernemer>

Het kabinet is ook van plan de zelfstandigenaftrek de komende jaren af te bouwen. Nu mag je € 7.280 aftrekken van je winst, dat bedrag wordt waarschijnlijk in stappen verlaagd tot € 5.000. Daar

komt bij dat we in de toekomst ook verplicht een arbeidsongeschiktheidsverzekering moeten afsluiten waarvan de financiële gevolgen nu nog onduidelijk zijn. Alles valt of staat met de tarieven voor zzp'ers. Die zijn veel te laag omdat wij o.a. geen collectieve afspraken mogen maken. We worden met onze rug tegen de muur gezet! Een zzp'er moet minimaal € 65 per uur verdienen, dat is veel meer dan de meeste zzp'ende musici nu krijgen. Zzp'ers zijn de arbeiders in de muziek. En als er wordt bezuinigd, wordt er vooral beknipt op de arbeider.”

Wat gaan jullie doen om het tij te keren?

“Samen met de Kunstenbond/Ntb gaan we een brandbrief over de KOR en de zelfstandigenaftrek sturen naar het ministerie van Financiën met een afschrift aan OCW, want van het Fair Practice-beleid voor musici komt zo niets terecht. We hopen prijsafspraken te kunnen maken en onze positie te versterken. Met de andere organisaties voor zelfstandigen gaan we lobbyen en honoringsrichtlijnen vaststellen met de opdrachtgevers, inclusief een automatische indexatie. Ook moet de cao voor de orkest-remplaçanten drastisch worden verbeterd. Daarin moeten hogere tarieven worden opgenomen. Daar werken we al aan met de Kunstenbond/Ntb. Zonder hogere tarieven in cao's heeft de Fair Practice Code weinig zin. Alleen als er goede cao's en richtlijnen komen, kan deze code echt iets gaan betekenen voor musici.”

COLUMN HENK WESTBROEK

GROOTSTEDELIJKE SONGFESTIVALLIEFDE?

Bij boksen is het verboden om onder de gordel te slaan en bij voetballen mag je niet met opzet iemand een doodschop geven. Bij deze twee wedstrijdporten komen deelnemers soms goed weg met doen wat niet mag; maar er bestaan regels.

Muziek is een wedstrijd zonder regels.

En als er gesuggereerd wordt dat die regels wel degelijk bestaan, zijn ze lachwekkend onbenullig. Liedjes komen op de radio als de ballotage-commissie besluit dat ze ‘radiowaarde’ hebben. En in de serieuzere dagbladen krijgen platen een goede recensie als de muziek ‘urgentie’ bezit. Dat is op persoonlijke smaak gebaseerde willekeur. En dat zou helemaal niet kwalijk zijn als ruiterlijk werd toegegeven dat het zo was, maar dat hoor je zelden. Nooit eigenlijk.

Bij wielrennen mag je renners niet de berg opduwen, maar in de muziek gebeurt niet anders. Grote uitgevers en platenmaatschappijen die financiële belangen bij artiesten en Spotify hebben, lukt het vrij makkelijk om ‘hun’ liedjes op lijstjes te krijgen. Dus om die bij voorrang onder de aandacht van luisteraars te brengen. Die aandacht garandeert geen succes, maar het helpt wel. Geen aandacht garandeert altijd vergetelheid.

Binnen deze wedstrijd zijn artiesten in vrijwel alle gevallen een noodzakelijk kwaad. Het gaat namelijk pas in de laatste plaats om hen. Laten we de muziekwedstrijd der muziekwedstrijden als voorbeeld nemen. Het Songfestival. In 1993 werden Fluitsma, Van Tijn

en ik gevraagd om voor Ruth Jacott een Songfestivalliedje te maken dat winnen zou als de Songfestivalbazen er vrede mee hadden. De televisiegisseur van het Nederlands Songfestival Rinus Spoor, briljant en aimabel, liep ik bij de VARA tegen het lijf. Op mijn vraag of de stemming van het volk geen roet in het eten gooien kon, parafraseerde hij de uitspraak dat het er niet om gaat wie de stem uitbrengt maar wie de stemmen telt. We wonnen. Als gevolg van de deskundige ‘vakjury’ en ‘de stem des volks’. Sindsdien heb ik nooit meer de behoefte gevoeld om – tegen betaling nog wel – te stemmen op een artiest of een liedje als dat volgens de zendgemachtigde de uitslag van een muziekwedstrijd zou beïnvloeden.

Enfin, het Songfestival. Verschillende Nederlandse steden moesten financieel tegen elkaar opboksen om dat binnen te slepen. Was er één stad bij die in de race stapte om het Europese popliedje onder de aandacht te brengen? In mijn woonplaats Utrecht wordt jaarlijks *Het Festival Oude Muziek* juist om die reden georganiseerd. Maar het Songfestival? Dat vinden stadsbestuurders stilzwijgend kutmuziek, wat dan logischerwijs pooierachtig gedrag rechtvaardigt. Voorbeeldje? Mijn stadswethouder Lot van Hooijdonk stuurde haar

vriendin op de fiets met een kansloos bidboek naar Hilversum. Kansloos, want een Songfestival vanuit een circustent mag namelijk niet van de organisatie, maar dat was precies het voorstel. Het fietskoeriersbedrijf van Lots partner kreeg tonnen gratis mediareclame. Missie geslaagd. Alle andere steden die meedongen zwegen eensgezind over de muziek en rekenden zich eensgezind rijk aan een te verwachten toeristenstroom. De artiesten krijgen voor het meedoen aan dit toeristische miljoenenspektakel geen cent. Maar staan in de rij om het lot uit de loterij te mogen winnen. Omdat winst of zelfs verlies met een ijzersterk liedje – zoals dat van Anouk en The Common Linnex – een doorbraak op het Europese muziekfront betekenen kan. En ondertussen tijdens de uitslag maar hopen dat er eerlijk gestemd wordt. Of juist niet.

‘BINNEN DEZE WEDSTRIJD ZIJN ARTIESTEN IN VRIJWEL ALLE GEVALLEN EEN NOODZAKELIJK KWAAD’

PIANODUO FESTIVAL**9 T/M 13 OKTOBER****AMSTERDAM****ADE BEATS****18 OKTOBER, AMSTERDAM****JAZZ INTERNATIONAL****ROTTERDAM****25 & 26 OKTOBER, ROTTERDAM****JAZZ ON THE SOFA****3 NOVEMBER, ZEIST****SOUNDSOFMUSIC****5 T/M 10 NOVEMBER****GRONINGEN****INTERNATIONAAL
KAMERMUZIEK FESTIVAL
UTRECHT****27 T/M 30 DECEMBER, UTRECHT****All is said and done**

Head is it weird that I always tend to get on someone's nerve I
got lost under the strain while I was dealing with the pain and the
silver dream

well it just seems to add another level to my screaming misery

All is said and done

now go write your mom a song saying love and peace for all

I'm weak but I'm getting strong I'm weak but I'm getting strong

LYRICS: MARTIJN VAN AGT